

Walvis in een Teil

Walvis in een Teil

Peter Kouwenberg

Uitgeverij Brave New Books
Amsterdam 2020
Bewerkte heruitgave
© Peter Kouwenberg

Omslag ontwerp en vormgeving:
Ellen Schippers

Eerste druk
Kwadraat, Utrecht 1990

ISBN 9789402149982

Hoofdstuk 1

Door het open raam klonk het monotone tikken van de sproeiers, die de waterbogen dwongen tot een eindeloze cirkelgang. Geen blad bewoog in de bomen voor de ingang van het tehuis. De leistenen daken glansden mat in de zon. In de bijna anderhalve eeuw dat Hagestein bestond, moest dit beeld nauwelijks zijn veranderd. Het touw van de trekbel hing nog steeds naast de voordeur, die zich in het midden van het symmetrisch opgetrokken gebouw bevond. Helemaal links werd de symmetrie verbroken door het belendende kerkje met zijn smalle gotische toren.

Ook al waren de muren rond het terrein verdwenen, het park met zijn dichte bomen was zo gesloten dat de buitenwereld ver weg leek te zijn. Nonnen woonden er al lang niet meer en voor de kinderen waren niet ver van het voormalige klooster moderne paviljoens gebouwd.

Hij werkte hier nu al een half jaar als groepsleider. Na het behalen van zijn diploma had hij een wereldreis willen maken. Om aan het geld voor de reis te komen had hij gereageerd op een oproep van Hagestein. Omdat het tehuis zou worden gesloten, waren alle medewerkers ontslagen. De directeur zocht iemand die in één van de paviljoens wilde wonen, zolang nog niet alle pupillen waren overgeplaatst. Vijf maanden geleden had hij de huur van zijn kamer opgezegd en was hij ingetrokken in paviljoen de Groene Weide.

Nu woonde er in Hagestein nog maar één pupil. Hij had zoveel mislukte opnames achter de rug dat geen ander tehuis hem had willen overnemen. Over twee

maanden werd de pupil eenentwintig. Dan mocht hij op eigen benen staan en kon Hagestein definitief de deuren sluiten.

De groepsleider opende de schuifdeur en stapte het terras op. Aan de rand van het park stond een beeld van de Heilige Maagd in een nisje. Het olielampje brandde niet meer. Er was niemand die de olie nog bijvulde. Van het nisje liep een pad naar de watertoren, die tegen het eind van de vorige eeuw aan de rand van het terrein was gebouwd. Hij kon het stompe dak boven de bomen zien uitsteken.

Bij de toren waren technici met schijnwerpers in de weer. Binnenkort zou Hagestein anderhalve eeuw bestaan. De directeur had, ondanks de naderende sluiting, niet alle plannen voor de viering willen opgeven. In ieder geval zouden de kerktoren en de watertoren op het terrein worden verlicht. Hagestein mocht niet onopgemerkt van het toneel verdwijnen.

Over het pad kwam de pupil aanlopen. Hij droeg afgetrapte gympen en een vale spijkerbroek. Met een hoofdbeweging sloeg de jongen het haar uit zijn gezicht. Daardoor werden niet alleen zijn puisten zichtbaar, maar ook zijn felle blik. Onder zijn arm hield hij een plastic zak geklemd. ‘Kijk eens wat ik van mijn broer heb gekregen!’ Hij glimlachte en haalde een stapeltje platen uit de zak tevoorschijn.

De groepsleider nam ze aan. Omdat hij wist hoe belangrijk het bezoek aan zijn broer voor de jongen was, stond hij op het punt hem geluk te wensen, toen het tot hem doordrong dat hij deze platen kende. ‘Valk’ stond op één van de hoezen. Dat waren platen van paviljoen De Valk. Het kon niet anders of de jongen was heel het terrein aan het afschuimen geweest. ‘Deze